

Księga Joela i laodycejski Kościół Adwentystów Dnia Siódmego - Numer szesnaście

Jeff Pippenger
2025-12-22

Numer szesnaście

Z góry przepraszam za tak wiele słów, zanim przejdę do głównego tematu. Chciałbym najpierw zarysować pewne wątki prorockie, które są ważnymi elementami rozumowania, jakie zamierzam zastosować, gdy bezpośrednio zajmiemy się Księgą Joela. Wcześniej wspomniałem, że hebrajskie słowo tłumaczone w Księdze Joela jako „odciąć” wywodzi się z ofiarnego sposobu potwierdzania przymierza w czasach Abrahama.

Obudźcie się, pijacy, i płaczcie; i zawódcie, wszyscy pijący wino, z powodu młodego wina; bo odjęto je od waszych ust. Joela 1:5.

Hebrajskie słowo „cut off” to H3772; jest to rdzeń pierwotny oznaczający: ‘ciąć (odcinać, ścinać lub rozdzielać); w domyśle: niszczyć lub pochłaniać; w szczególności: zawierać przymierze (tj. zawrzeć sojusz lub umowę, pierwotnie przez rozcięcie ciała i przejście między częściami)’.

Rozumiem, że definicja Stronga słowa „cut off” określa je jako „primitive root” w sensie gramatycznym. To powiedziawszy, cięcie związane z przymierzem i Abrahamem wskazuje, że światło przymierza jest związane z tym słowem i że to światło zostaje ukazane u jego pierwotnego historycznego korzenia. „Cięcie” w kategoriach historii przymierza jest proroczym symbolem opartym na jego pierwotnych korzeniach, a także jest gramatycznie określane jako „primitive root”.

Stwierdzenie w wersecie piątym nie tylko wskazuje, że nie mają przesłania o późnym deszczu, co symbolizuje „nowe wino”, ale również, że zostają „właśnie wtedy i tam” odrzuceni jako Boży lud przymierza, lud przymierza, który swoje „pierwotne korzenie” wywodzi od Abrahama.

Pokolenie, które w ciągu czterdziestu lat wymarło na pustyni, wywodziło swoje pierwotne korzenie od Abrahama, co znaczy „ojciec wielu narodów”. Pokolenie, które weszło do Ziemi Obiecanej z Jozuem, wywodziło swoje pierwotne korzenie od Abrahama. Żydzi, którzy ukrzyżowali Chrystusa, wywodzili swoje pierwotne korzenie od Abrahama. Protestanci, którzy wyszli z Ciemnych Wieków i którzy następnie zostali poddani próbie i pominięci jako Boży wybrany lud przymierza w 1844 roku, wywodzili swoje pierwotne korzenie od Abrahama. Ruch filadelfijski millerytów, który 22 października 1844 roku wszedł do Najświętszego Miejsca, wywodził swoje pierwotne korzenie od Abrahama. Ruch laodycejski millerytów, który w 1863 roku odbudował Jerycho, wywodził swoje pierwotne korzenie od Abrahama. Laodycejski Kościół Adwentystów Dnia Siódmego, który zostaje wypłuty z ust Pana w momencie rychło nadchodzącej ustawy niedzielnej, wywodził swoje pierwotne korzenie od Abrahama. Wszystkie te pokolenia

wypełniły lub wypełnią przypowieść o winnicy.

Pijacy z Księgi Joela budzą się, by odkryć, że zostali odrzuceni jako lud Boży i że nie mają poselstwa późnego deszczu. Odwrotność jest więc prawdą. Ci, których Joel określa jako noszących „korony chwały”, wchodzi następnie w przymierze, zostają zapieczętowani i wzniesieni jako ofiara. Pierwsze potwierdzone przymierze między Bogiem a wybranym ludem rozpoczęło się od tego samego „cięcia”, które jest przedstawione w ostatecznej ofierze ludu Bożego; ta zaczyna się wraz z ustawą niedzielną. Cięcie to oddzielenie pszenicy od kłólu. Kłól zostaje odrzucony i wrzucony w ogień, a pszenica jest wiązana razem jako pięćdziesiątnicza ofiara z pierwocin pszenicy, która następnie zostaje wzniesiona, „jak w dawnych latach”.

Są cztery miejsca, które zazwyczaj wskazuje się jako reprezentujące przymierze z Abrahamem. W dwunastym rozdziale Księgi Rodzaju Abraham zostaje „powołany” i otrzymuje obietnicę, że uczyni go wielkim narodem. Nie jest to część przymierza, lecz powołanie związane z obietnicą. W tym momencie nosi imię Abram, gdyż jednym z symboli relacji przymierza jest zmiana imienia. Imię Abrama zostaje zmienione w trzecim z czterech etapów przymierza.

Gdy bowiem Bóg dał Abrahamowi obietnicę, ponieważ nie mógł przysiąc na nikogo większego, przysiągł na siebie samego, mówiąc: Zaprawdę, błogosławiąc, będę ci błogosławił, a rozmnażając, rozmnożę cię. I tak, po cierpliwym wytrwaniu, otrzymał obietnicę. Ludzie bowiem przysięgają na kogoś większego, a przysięga dla potwierdzenia jest dla nich końcem wszelkiego sporu. Dlatego Bóg, chcąc obficie okazać dziedzicom obietnicy niezmiennność swojego postanowienia, potwierdził je przysięgą, abyśmy przez dwie niezmiennie rzeczy, w których jest niemożliwe, by Bóg skłamał, mieli mocną pociechę, my, którzy uciekliśmy, by znaleźć schronienie i uchwycić się nadziei postawionej przed nami. Tę nadzieję mamy jako kotwicę duszy, pewną i mocną, wchodzącą do wnętrza poza zasłonę, dokąd jako poprzednik wszedł za nas Jezus, stawszy się arcykapłanem na wieki według porządku Melchizedeka. List do Hebrajczyków 6:13–20.

Powołanie było Bożą obietnicą daną Abramowi, a Bóg zapewnił drugie świadectwo przez następującą po nim „przysięgę”. Owa „przysięga” była potrójna. Po powołaniu związanym z obietnicą, które stanowiło pierwszy krok, drugi, trzeci i czwarty krok tworzą właściwe potrójne przymierze, zawarte przez Boga z wybranym ludem. W piętnastym rozdziale Księgi Rodzaju Bóg formalnie „zawiera” (ustanawia) przymierze poprzez dramatyczny rytuał, w którym sam Bóg przechodzi między rozciętymi zwierzętami, bezwarunkowo obiecując ziemię potomkom Abrahama. Ziemia Obiecana była przedstawiona jako kraina między dwiema rzekami: rzeką Egiptu i Eufratem. Pierwszy krok potrójnego przymierza zawiera bezpośrednio odniesienie do proroczej symboliki dwóch rzek i wszystkiego, co się z tym symbolem wiąże. Gdy natchnienie wskazuje na rzeki Ulai i Hiddekel jako na wydarzenia, które są obecnie w trakcie wypełniania, te dwie rzeki były zapowiedziane typologicznie w prorocztwie Abrama. Sceneria rozciąga się między dwiema rzekami Abrama, które zestawione z dwiema rzekami Daniela dają cztery rzeki, ponieważ głos Chrystusa jest głosem wielu wód.

W tym samym dniu Pan zawarł przymierze z Abramem, mówiąc: Twemu potomstwu dałem tę ziemię, od rzeki Egipskiej aż do wielkiej rzeki, Eufratu: Kenitów, Kenizytów, Kadmonitów,

Chetytów, Peryzytów, Refaitów, Amorytów, Kananejczyków, Girgaszytów i Jebusytów.
Księga Rodzaju 15:18–21.

Ziemia obiecana Abramowi była całym światem, który w dniach ostatecznych jest symbolizowany przez dziesięciu królów, natomiast w pierwszych dniach przymierza wymieniano dziesięć plemion, a nie królów. Sto czterdzieści cztery tysiące będą w konflikcie z całym światem. Świat będzie wówczas zaangażowany w proces próby polegający na wymuszaniu niedzielnego kultu przez rząd światowy, pod kierownictwem szkarłatnej nierządnicy z siedemnastego rozdziału Apokalipsy, która panuje nad dziesięcioma królami ziemi. U Abrama kościelno-państwowy symbol obrazu bestii jest przedstawiony przez rzekę Egiptu, symbol władzy świeckiej, oraz rzekę Babilonu, symbol władzy kościelnej.

Po tych wydarzeniach słowo Pana przyszło do Abrama w widzeniu, mówiąc:

Nie bój się, Abramie: jam twoją tarczą i twoją nader wielką nagrodą.

I rzekł Abram: Panie Boże, cóż mi dasz, skoro jestem bezdzietny, a rządcą domu mego jest ten Eliezer z Damaszku? I rzekł Abram: Oto nie dałeś mi potomstwa, a oto zrodzony w moim domu jest moim dziedzicem. I oto doszło go słowo Pana, mówiące:

Ten nie będzie twoim dziedzicem; lecz ten, który wyjdzie z twojego wnętrza, będzie twoim dziedzicem. A on wyprowadził go na zewnątrz i rzekł: Spójrz teraz ku niebu i policz gwiazdy, jeśli zdołasz je policzyć; i rzekł mu: Takie będzie twoje potomstwo.

I uwierzył Panu; i poczytał mu to za sprawiedliwość. I rzekł do niego,

Jam jest Pan, który cię wyprowadził z Ur Chaldejczyków, aby dać ci tę ziemię na dziedzictwo.

I rzekł: Panie Boże, po czym poznam, że ją odziedziczę? I rzekł do niego,

Weź dla mnie trzyletnią jałowicę, trzyletnią kozę, trzyletniego barana, synogarlicę i młodego gołębia.

Wziął więc to wszystko i rozciął je na połowy, i ułożył każdą część naprzeciw drugiej; ptaków jednak nie rozcinał. A gdy ptactwo zlatywało na padlinę, Abram je odpędzał. A gdy słońce chyliło się ku zachodowi, głęboki sen spadł na Abrama; i oto ogarnęło go przerażenie i wielka ciemność. I rzekł do Abrama,

Wiedz na pewno, że twoje potomstwo będzie przybysem w ziemi cudzej i będzie im służyć, a oni będą je uciskać przez czterysta lat. Lecz i ten naród, któremu będą służyć, osądzę; a potem wyjdą stamtąd z wielkim dobytkiem.

A ty pójdziesz do ojców swoich w pokoju; będziesz pogrzebany w dobrej starości.

Lecz w czwartym pokoleniu powrócą tu, bo nieprawość Amorytów nie jest jeszcze pełna.

I stało się, że gdy słońce zaszło i zapadł mrok, oto piec dymiący i płonąca pochodnia, które przeszły między tymi częściami. Księga Rodzaju 15:1-17.

Ten, który miał prowadzić Mojżesza i synów Izraela jako słup ognia nocą i obłok za dnia, przeszedł pomiędzy tamtymi „rozciętymi” częściami jako dymiący piec i płonąca lampa.

A Pan szedł przed nimi za dnia w słupie obłoku, aby wskazywać im drogę, a nocą w słupie ognia, aby im świecić, by mogli iść dniem i nocą. Nie usuwał sprzed ludu słupa obłoku za dnia ani słupa ognia w nocy. Księga Wyjścia 13:21–22.

Ognista pochodnia i dymiący piec były typem słupa obłoku lub ognia i stanowią proroczy element pierwszego z trzech kroków związanych z ustanowieniem przez Boga przymierza z Abramem. Rozdział zaczyna się słowami „Nie bój się”, gdyż przesłanie pierwszego anioła brzmi: „Bójcie się Boga”, a ci, którzy jak Abram boją się Boga, nie będą musieli bać się Boga. Istnieją dwa rodzaje bojaźni, ponieważ istnieją dwie klasy ludzi.

W dalszej części perykopy o przymierzu Abram uwierzył Bogu i zostało mu to poczytane za sprawiedliwość. Trzej aniołowie są paralełą dzieła Ducha Świętego, przedstawionego przez Jana, który uczy, że Duch Święty przekonuje o trzech rzeczach: o grzechu, o sprawiedliwości i o sądzie. Te cechy odpowiadają trzem aniołom, więc po tym, jak w perykopie o przymierzu zostaje ukazana bojaźń Boża, następnie wskazany jest drugi krok — sprawiedliwość — po czym następuje ogłoszenie sądu, które jest trzecim dziełem Ducha Świętego i przesłaniem trzeciego anioła. Pierwszy etap przymierza był typem przesłania pierwszego anioła, które zawsze jest fraktalem wszystkich trzech przesłań. Trzy etapy procesu przymierza przedstawiają trzech aniołów z czternastego rozdziału Apokalipsy.

Po tym jak Abram zostaje poczytany za sprawiedliwego, co wyznacza drugiego anioła, przygotowuje ofiarę, gdyż ofiara jest przygotowywana tuż przed trzecim etapem sądu. Ta ofiara przedstawia ofiarę Lewitów z trzeciego rozdziału Księgi Malachiasza, która jest wzniesiona jako chorągiew. Podobnie jak trzy okresy po czterdzieści lat w życiu Mojżesza przedstawiają trzy poselstwa anielskie, pierwsze czterdzieści lat Mojżesza obejmuje wszystkie trzy etapy poselstwa trzech aniołów.

Świadectwo Mojżesza zaczyna się od tego, że jego rodzice bali się Boga (to pierwszy krok), po czym następuje próba wzrokowa. Drugi krok obejmuje próbę wzrokową, jak w pierwszym rozdziale Księgi Daniela, kiedy Daniel najpierw bał się Boga i odmówił spożywania babilońskich potraw, a następnie został poddany próbie na podstawie swego wyglądu fizycznego. Następnie dla Daniela trzecią próbą, trzy lata później, była próba przeprowadzona przez króla Nabuchodonozora, symbol króla północy i prawa niedzielnego, które jest trzecim poselstwem anielskim.

Rodzice Mojżesza bali się Boga, włożyli go do koszyka i puścili na wodę, a córka faraona została przyprawiona, by zobaczyć, co się dzieje, po czym postanowiła ocalić dziecko. Początek życia Mojżesza był ilustracją przymierza, które Bóg zawarł z ludzkością, a następnie przez Mojżesza Bóg zawarł też przymierze z wybranym narodem spośród ludzkości. Przymierze Noego z ludzkością reprezentuje wielką rzeszę, a przymierze Mojżesza z narodem wybranym to sto czterdzieści cztery tysiące. Ofiara, którą Abram miał złożyć, by przypieczętować przymierze, nosiła znak przymierza Noego, podobnie było z Mojżeszem, który wieki później wypełnił prorocstwo Abrama.

Ofiara składała się z pięciu różnych zwierząt: trzyletniej jałówki, trzyletniej kozy, trzyletniego barana, turkawki i młodego gołębia. Ptaki pozostawiono w całości, a jałówkę, barana i kozę "rozcięto" na połowy. Ta ofiara symbolizuje wzniesienie sztandaru w dniach ostatecznych jako wizualną próbę dla ludzkości. Wizualnym znakiem dla córki faraona było niemowlę Mojżesz w arce. Arkę symbolizuje osiem dusz na arce. Liczba "osiem" jest ustanowiona jako jedna z proroczych cech sztandaru stu czterdziestu czterech tysięcy. Kiedy rozważysz pięć zwierzęcych ofiar i podzielisz trzy na pół, wtedy twoja ofiara składa się z ośmiu części, co obrazuje przykład Noego, a następnie zostaje potwierdzone w ofierze Abrama.

Owe pięć zwierząt, gdy zostanie rozdzielone zgodnie z poleceniem Boga, reprezentuje liczbę "osiem", i czyniąc to, przedstawia te dusze u kresu świata, które były symbolizowane przez "osiem" dusz na arce. Znak obrzezania, który jest drugim etapem potrójnego przymierza Abrama, miał być dokonany "ósmego" dnia po narodzinach, a obrzęd ten został zastąpiony chrztem, który symbolizuje zmartwychwstanie Chrystusa, które miało miejsce "ósmego" dnia. Liczba "osiem" stanowi utrwaloną cechę przymierzy zarówno Noego, jak i Mojżesza, i one symbolizują sto czterdzieści cztery tysiące, którzy zostaną wywyższeni jako ofiarny znak i którzy są "ósmym", który jest z siedmiu.

Te pięć zwierząt symbolizuje pięć roztropnych panien, typologicznie przedstawionych przez „ósemkę” na arce, które przejdą ze starego świata do nowego świata, nie zaznając śmierci.

Ofiara Abrama była ofiarą czystą, ponieważ wszystkie zwierzęta w tej ofierze były zwierzętami czystymi i razem reprezentują główne zwierzęta używane w ofiarach całopalnych. Poselstwo pierwszego anioła zawiera nakaz oddawania czci Stwórcy, a główne zwierzęta ofiarne służby świątynnej, która miała zostać ustanowiona, gdy proroctwo Abrama wypełniło się za czasów Mojżesza, są przedstawione jako ofiary kultu, jednocześnie typologicznie wskazując na wezwanie pierwszego anioła do oddawania czci Stwórcy.

Werset osiemnasty wyraźnie stwierdza: „Tego dnia Pan zawarł przymierze z Abramem”. To wyznacza pierwszy z trzech etapów, które stanowią typ trzech aniołów z czternastego rozdziału Księgi Objawienia. Etap przymierza w piętnastym rozdziale Księgi Rodzaju reprezentuje poselstwo pierwszego anioła z czternastego rozdziału Księgi Objawienia, po którym następuje drugi anioł, którego typem był drugi etap przymierza Abrama opisany w siedemnastym rozdziale Księgi Rodzaju.

W drugim kroku imię Abrama zostaje zmienione na Abraham. Abram znaczy „ojciec jest wywyższony”, a Abraham znaczy „ojciec wielu narodów”. W powołaniu Abrama została dana obietnica stania się wielkim narodem, lecz obietnica nie została potwierdzona, dopóki imię Abrama nie zostało zmienione. Wtedy stał się pierwszym ojcem wybranego ludu przymierza. Następny krok prefigurował poselstwo trzeciego anioła, gdy Abraham został poddany próbie przez złożenie Izaaka w ofierze, co prefigurowało krzyż, który prefigurował 22 października 1844 roku, który prefiguruje ustawę niedzielną — która jest poselstwem trzeciego anioła. Ten trzeci etap przymierza został wypełniony 22 października 1844 roku i jest przedstawiony w 22. rozdziale Księgi Rodzaju.

W drugim etapie, czyli przy drugim poselstwie anielskim, kiedy imię Abrama zostaje zmienione, obrzęd obrzezania zostaje ustanowiony jako "znak" ludu przymierza i ich relacji z Bogiem. To w historii drugiego poselstwa anielskiego lud Boży zostaje zapieczętowany. Zostają wzniesieni jak sztandar przy trzecim poselstwie anielskim, reprezentowanym przez ustawę niedzielną, lecz zostają zapieczętowani w okresie tuż przed ustawą niedzielną, co w historii millerystów byłoby tuż przed zamknięciem drzwi 22 października 1844 roku.

To samo dotyczy trzech dekretów, które wyszły z Babilonu i zapoczątkowały proroczo 2300 lat, które zakończyło się wraz z nadejściem trzeciego anioła 22 października 1844 r. Świątynię ukończono w okresie drugiego dekretu, po pierwszym, lecz przed trzecim. Fundamenty położono w czasie pierwszego dekretu, a budowę świątyni ukończono w okresie drugiego dekretu. Trzeci dekret w 457 r. p.n.e. zapoczątkował okres 2300 lat, a sam dekret przywrócił Żydom suwerenność narodową. Na trzecim kamieniu milowym zostaje ustanowione królestwo, co jest przedstawione przez przywrócenie suwerenności narodowej przy trzecim dekreście oraz wywyższenie Kościoła triumfującego jako chorągiew przy prawie niedzielnym.

Trzeci dekret był typem przybycia trzeciego anioła na zaślubiny 22 października 1844 roku. Oblubienica przygotowuje się przed zaślubinami, a nie w czasie zaślubin. Opieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy zostanie dokonane tuż przed ustawą niedzielną, w okresie proroczo przedstawionym jako próba obrazu bestii. Poinformowano nas, że próba obrazu bestii jest próbą, którą musimy zdać, zanim zamknie się czas łaski.

Pan jasno mi ukazał, że obraz bestii zostanie utworzony, zanim zamknie się czas łaski; gdyż ma to być wielka próba dla ludu Bożego, przez którą rozstrzygnie się ich wieczny los. Twoje stanowisko jest taką płataniną sprzeczności, że tylko nieliczni dadzą się zwieść.

W Objawieniu 13 to zagadnienie jest jasno przedstawione; [Objawienie 13:11-17, cytowane].

To jest próba, którą lud Boży musi przejść, zanim zostanie opieczętowany. Wszyscy, którzy dowiedli swej wierności Bogu, zachowując Jego prawo i odmawiając przyjęcia fałszywego sabatu, staną pod sztandarem Pana Boga Jehowy i otrzymają pieczęć Boga żywego. Ci, którzy porzucą prawdę pochodzącą z nieba i przyjmą niedzielny sabat, otrzymają znamię bestii.

Manuscript Releases, tom 15, 15.

Drzwi zamknęły się 22 października 1844 roku, stanowiąc typ zamknięcia drzwi przy ustawie niedzielnej. Siostra White stwierdza, że próba obrazu bestii jest próbą, którą musimy zdać „zanim” zamknie się czas łaski, a także stwierdza, że to właśnie w tej próbie rozstrzyga się nasz wieczny los. Przed ustawą niedzielną oblubienica przygotowuje się, a to wymaga posiadania właściwej szaty weselnej, szaty, która ma zostać oczyszczona przez oczyszczający ogień Posłańca Przymierza. Pieczęć zostaje przyłożona przed zaślubinami, a następnie zaślubiny mają miejsce przy ustawie niedzielnej.

Siostra White stwierdza, że opieczętowanie jest ugruntowaniem w prawdzie zarówno intelektualnie, jak i duchowo. Ponadto stwierdza, że „kiedy” lud Boży zostanie opieczętowany, „wtedy” nadejdzie wstrząs sądów Bożych. Wstrząs ten to sądy rozpoczynające się przy trzęsieniu ziemi z jedenastego rozdziału Księgi Objawienia, a trzęsienie to oznacza prawo niedzielne w

Stanach Zjednoczonych.

Świątynia millerystów została ukończona w czasie Okrzyku o północy, co wskazuje, że pieczęć jest przyłożona przed trzecim kamieniem milowym sądu. W przymierzu Abrahama trzecim etapem sądu był Izaak na górze Moria, stanowiący typ nie tylko Chrystusa na krzyżu, lecz także złożenia ofiary przez Lewitów w trzecim rozdziale Księgi Malachiasza.

I zasiądzie jak przetapiacz i oczyszczacz srebra; oczyści synów Lewiego i przetopi ich jak złoto i srebro, aby składali Panu ofiarę w sprawiedliwości. Wtedy ofiara Judy i Jerozolimy będzie miła Panu jak za dawnych dni i jak w latach minionych.

A ja zbliżę się do was na sąd; i będę rychłym świadkiem przeciwko czarownikom, przeciwko cudzołożnikom, przeciwko krzywoprzysięzcom i przeciwko tym, którzy uciskają najemnika w jego zapłacie, wdowę i sierotę, którzy pozbawiają przybysza jego prawa i którzy się mnie nie boją, mówi Pan Zastępów. Malachiasz 3:3-5.

Po procesie oczyszczenia ofiara będzie 'wtedy' jak za dawnych czasów, a ofiarę przygotowuje się podczas ostatecznego aktu sądu, gdyż właśnie wtedy Lewici, którzy zostali oczyszczeni i przygotowani jako ofiara, są przeciwstawieni głupim pannom, przeciw którym Chrystus ma być "szybkim świadkiem". "Szybki świadek" to "wierny świadek dla kościoła w Laodycei", który ciska Szebnę jak piłkę w odległe pole i który gwałtownie wypływa Laodycejczyków ze swoich ust. Oddzielenie pszenicy od kąkolu będzie szybkie, bo końcowe posunięcia następują szybko. Tym szybkim posłańcem jest Ten, który nagle przychodzi do swojej świątyni w trzecim rozdziale Księgi Malachiasza.

Wywyższenie ofiary w Księdze Malachiasza "jak za dawnych dni" jest wywyższeniem sztandaru stu czterdziestu czterech tysięcy; było wywyższeniem dwóch chlebów ofiary kołysanej w dniu Pięćdziesiątnicy; było wywyższeniem węża na palu na pustyni; było wywyższeniem Chrystusa na krzyżu i wywyższeniem Szadraka, Mészaka i Abed-Nego w ognistym piecu wraz z Chrystusem, podczas gdy cały świat się dziwił i zdumiewał; było opublikowaniem diagramu z 1843 roku oraz zamierzonym celem diagramu z 1850 roku.

To w drugim etapie przymierza Abrahama ustanowiono i nakazano obrzęd obrzezania, przez co stał się on znakiem przymierza. Abraham, w przeciwieństwie do Mojżesza, natychmiast obrzezał Izaaka, aby gdy w trzecim etapie złożył go w ofierze, Izaak nosił ten znak. Ten znak miał zostać później zastąpiony przez chrzest; oba razem stanowią dwóch świadków znaku krzyża.

Jaka jest pieczęć Boga żywego, która umieszczana jest na czołach Jego ludu? Jest to znamię, które mogą odczytać aniołowie, lecz nie ludzkie oczy; gdyż anioł niszczyciel musi zobaczyć to znamię odkupienia. Rozumny umysł widzi znak krzyża Kalwarii w przybranych synach i córkach Pana. Grzech przestępstwa prawa Bożego zostaje usunięty. Mają na sobie szatę weselną i są posłuszni oraz wierni wszystkim Bożym przykazaniom. Manuscript Release, numer 21, 51.

W pierwszym etapie przymierza w piętnastym rozdziale Księgi Rodzaju zostaje wskazane prorocstwo czasowe o 400 latach niewoli, a Paweł określa ten sam okres jako 430 lat. Wyliczenie

Pawła zaczyna się od powołania w dwunastym rozdziale Księgi Wyjścia, ponieważ wlicza on czas tułaczki Abrama. Przy bliższym rozważeniu czterysta lat w odniesieniu do trzydziestu lat to jeden symbol przedstawiony przez Pawła, a czterysta lat przedstawione przez Abrama to inny symbol. Zatem co oznacza okres czterystu lat, co oznacza okres czterystu trzydziestu lat i co oznacza trzydzieści lat?

Uczeni trafnie wykazali, że czterysta trzydzieści lat można podzielić na dwa okresy po dwieście piętnaście lat: pierwszy okres wolny od poddaństwa i niewoli, drugi — to niewola.

Abraham przybył do Kanaanu w wieku 75 lat, a Izaak urodził się, gdy Abraham miał 100 lat (25 lat później). Jakub urodził się, gdy Izaak miał 60 lat, a Jakub przybył do Egiptu w wieku 130 lat. Daje to 215 lat w Kanaanie i 215 lat w Egipcie, łącznie 430 lat. Dla badacza proroctw dostarcza to dwóch świadectw, z dwóch symboli przymierza, dla Pawła, który — podobnie jak Abram — miał zmienione imię. Paweł podaje 430 lat, a Abram 400. Spełnienie „linia po linii” dwóch powiązanych proroctw czasowych jest związane z okresem pierwszego przymierza, który doprowadził do ustanowienia wybranego ludu Bożego.

Gdy Chrystus wkroczył w historię, aby potwierdzić przymierze z wieloma na jeden tydzień, ten tydzień reprezentował dwa powiązane ze sobą proroctwa czasowe. Czterysta trzydziestoletnie proroctwo Pawła można podzielić na dwie równe części, podobnie jak tydzień Chrystusa. 215 lat w Kanaanie, po których nastąpiło 215 lat w Egipcie, obrazuje świadectwo Chrystusa osobiście przez 1260 dni, a następnie 1260 dni świadectwa Chrystusa w osobie Jego uczniów. Okres 2520 dni, w którym Chrystus potwierdzał przymierze, również przedstawia siedem czasów, które są „sporem Jego przymierza”.

Od 723 r. p.n.e. do 1798 r. to 2520 lat, i te lata dzielą się na dwa okresy po 1260 lat, przedstawiające pogaństwo depreczące świątynię i zastęp przez 1260 lat, a następnie papizm depreczący świątynię i zastęp przez 1260 lat. Środkiem tygodnia Chrystusa był krzyż, a środek tygodnia (538) daje 1260 lat świadectwa pogaństwa, po których następuje 1260 lat świadectwa pogaństwa od papieskiego uczenia pogaństwa. Gdy na krzyżu królestwo łaski Chrystusa zostało obdarzone mocą, prefigurowało to rok 538, kiedy królestwo antychrysta zostało obdarzone mocą. Na krzyżu literalny Izrael został pominięty, a rozpoczął się Izrael duchowy. W roku 538 literalne pogaństwo zostało pominięte, a rozpoczęło się pogaństwo duchowe.

Proroctwo Abrama o czterystu latach to zarazem proroctwo o czterystu trzydziestu latach. Jest to samo proroctwo, lecz przedstawione za pomocą dwóch symboli przymierza. Te dwa powiązane proroctwa czasowe wskazywały na niewolę i wybawienie ludu Bożego, które miały się wypełnić na początku historii przymierza starożytnego Izraela. U kresu historii przymierza starożytnego Izraela jedno proroctwo czasowe współgra z innym, według zasady dzień za rok, wskazując tym samym na dwa proroctwa czasowe podkreślające wybawienie i niewolę.

Pośród historii dotyczącej początku i końca starożytnego Izraela znajdujemy Daniela w niewoli babilońskiej. Z tej historii przymierza, która wskazuje na niewolę i obietnicę wybawienia, zostaje przedstawione proroctwo, które łączy historię przymierza starożytnego Izraela z historią przymierza współczesnego Izraela. W Księdze Daniela zidentyfikowano dwa proroctwa czasowe.

"Przysięga" Mojżesza o "siedmiu czasach" z Księgi Kapłańskiej, rozdział dwudziesty szósty, jest wskazana w Księdze Daniela 9:11, a także pytanie z wersetu trzynastego w ósmym rozdziale Księgi Daniela, które prowadzi do odpowiedzi w wersecie czternastym, identyfikującej prorocstwo 2300 lat. "Przysięga", której złamanie jest "przekleństwem Mojżesza" w Księdze Daniela 9:11, gdy została wykonana w 677 r. p.n.e. przeciwko królestwu południowemu, zakończyła się 22 października 1844 r., podobnie jak 2300 lat. Oba rozproszenia 2520 są zawarte w pytaniu wersetu trzynastego, a odpowiedzią wersetu czternastego jest 2300.

Podobnie jak w przypadku Mojżesza, alfy historii przymierza starożytnego Izraela, i podobnie jak w przypadku Chrystusa, omegi historii przymierza starożytnego Izraela, początek — alfa historii współczesnego Izraela — obejmował dwa powiązane ze sobą prorocstwa czasowe. Jedno przedstawiało niewolę i niewolnictwo, a drugie wyzwolenie. Podział 430 lat na dwa równe okresy w alfie historii starożytnego Izraela był typem proroczego podziału, który został powtórzony w tygodniu, w którym Chrystus potwierdził przymierze, oraz powiązanego okresu sądu za złamanie przymierza, podzielonego na dwa równe okresy; stanowi to dwóch świadków tego, że alfa historii współczesnego Izraela będzie miała podobną proroczą kotwicę. Równoczesne zakończenie 2520 i 2300 lat stanowi trzeciego świadka dwóch powiązanych prorocstw czasowych, które są podzielone równo w połowie.

Trzej świadkowie skłoniliby duszę do oczekiwania, że gdy Pan zawrze przymierze ze stu czterdziestoma czterema tysiącami w historii omegi współczesnego Izraela, pojawią się dwa powiązane prorocstwa dotyczące czasu proroczego oraz związany z tym okres podzielony na dwie równe części, lecz tak być nie może, gdyż kiedy Pan zawarł przymierze ze współczesnym Izraelem, podniósł swoją rękę ku niebu i ogłosił, że czasu już nie będzie.

Przymierze stu czterdziestu czterech tysięcy jest przedstawione w postaci dwóch chlebów kołysania z ofiary pierwocin pszenicy. Prorocza struktura trzech świadków, po których następuje dwóch świadków, którym brak wyróżnienia czasu proroczego, znajduje odzwierciedlenie w ofierze Abrahama: jałówka (rozcięta na równe części), koza (rozcięta na równe części) i baran (rozcięty na równe części), a następnie synogarlica i gołąb.

Pierwsze trzy ofiary miały w swej symbolice przypisane trzy lata, co wskazuje, że symbolizują trzy ofiary, które posiadały czas proroczy. Nie tylko wszystkie trzy ofiary posiadały czas proroczy, lecz każda z nich miała czas proroczy równo podzielony na dwa okresy. Synogarlica i gołąb nie mają przypisanego wieku; wystarczyło, aby były młode, gdyż reprezentują ostatnie pokolenie ludu przymierza, które jest reprezentowane przez dwa ptaki, albo dwa stada.

Dwa stada reprezentują wielką rzeszę i sto czterdzieści cztery tysiące, ale dwa ptaki mają znaczenie dodatkowe. Gołąb jest jedną z ofiar składanych w sanktuarium i gdy sprawdzisz, jak gołąb jest określany jako ofiara, najczęściej oznacza on rodzaj gołębic; natomiast gołąb w ofierze Abrahama oznacza ptaka tak młodego, że nie ma jeszcze piór, albo, co gorsza, ptaka, któremu pióra zostały wyskubane. Na tym proroczym poziomie te dwa ptaki są pszenicą i kąkolem.

W dniach ostatecznych sztandar zostanie wzniesiony ku niebiosom niczym ptak, i stanie się to właśnie w tym czasie, gdy dwa nieczyste ptaki podniosą niegodziwość i posadzą ją na jej tronie w

Szinear.

Wtedy anioł, który rozmawiał ze mną, wyszedł i rzekł do mnie: Podnieś teraz oczy swoje i zobacz, co to jest, co wychodzi. A ja rzekłem: Co to jest? A on rzekł: To jest efa, która wychodzi. I jeszcze rzekł: Taki jest ich wygląd po całej ziemi. I oto podniesiono talent ołowiu: a to jest kobieta, która siedzi pośrodku efy.

I rzekł: To jest niegodziwość. I wrzucił ją do środka efy; i rzucił ołowiany ciężar na jej otwór.

Potem podniosłem oczy i spojrzałem, a oto wyszły dwie kobiety, a wiatr był w ich skrzydłach; miały bowiem skrzydła jak skrzydła bociana; i uniosły efę między ziemią a niebem. Wtedy rzekłem do anioła, który ze mną rozmawiał: Dokąd one niosą efę? A on rzekł do mnie: Aby zbudować dla niej dom w ziemi Szinear; i będzie przygotowany, i zostanie tam postawiona na własnej podstawie. Zachariasza 5:5-11.

Papiestwo, przedstawione jako „niegodziwość” lub przez Pawła jako „ów niegodziwiec”, otrzymało śmiertelną ranę w 1798 roku, gdy na kosz, w którym siedzi, położono ołowiany talent. Następnie spirytyzm i odstępczy protestantyzm podniosą ją i zbudują jej dom w Szinear, w tym samym momencie, gdy Bóg zakończy budowę domu, który zamierza podnieść jako sztandar. U Zachariasza fałszywym sztandarem jest kobieta niegodziwości, a sztandar jest przedstawiony w postaci gołębi. Świat będzie wtedy wybierał między Rzymem, który jest klatką każdego nieczystego i wstrętnego ptaka, a gołębiem, symbolem Bożego przymierza z ludzkością.

A on zawołał potężnym głosem, mówiąc: Upadł, upadł Babilon wielki, i stał się siedliskiem demonów, i więzieniem wszelkiego ducha nieczystego, i klatką wszelkiego pactwa nieczystego i wstrętnego. Objawienie 18:2.

Chrystus powiedział w związku ze swoją śmiercią i zmartwychwstaniem: „Zburzcie tę świątynię, a Ja w trzy dni ją wzniosę.” Te trzy dni przedstawiają proroczy okres, w którym wznoszona jest świątynia, tak jak miało to miejsce za czasów Mojżesza, za czasów Chrystusa oraz u millerystów. Wymóg, aby jałówka, koza i baran w ofierze Abrama były trzyletnie, wskazuje, że w każdej z trzech historii przymierza, które teraz rozważamy, miałyby zostać wzniesiona świątynia. Ostateczna świątynia przymierza stu czterdziestu czterech tysięcy jest sztandarem, który ma zostać wzniesiony jako korona ku niebu. Z tego powodu jałówka, koza i baran są zwierzętami ziemskimi, co odróżnia je od ptaków, które latają w niebiosach. Wzniesienie świątyni przymierza w dniach ostatecznych następuje, gdy Jerozolima zostaje wywyższona ponad wszystkie wzgórza i góry.

Chociaż nie zidentyfikowałem jeszcze wszystkich elementów pierwszego z trzech kroków przymierza Abrama, to jak dotąd każdy z rozważanych przez nas elementów ma odpowiednik na początku i na końcu starożytnego literalnego Izraela oraz na początku współczesnego Izraela. Wykazaliśmy, że trzy kroki aniołów z czternastego rozdziału Objawienia znajdują się w pierwszym kroku przymierza Abrama. Fraktal trzech aniołów, który znajduje się w pierwszym kroku przymierza Abrama, zostanie jeszcze wyraźniej potwierdzony, gdy rozważymy drugi i trzeci krok przymierza Abrama.

„Osieć” ofiar Abrama reprezentuje nie tylko ofiary, które miały stać się częścią rytuałów sanktuarium Mojżesza, lecz także określa i potwierdza rolę czasu prorockiego w historii ludu przymierza Bożego. Potwierdza początek i koniec Izraela jako wybranego ludu Bożego, zarówno w sensie dosłownym, jak i duchowym.

430 lat według Pawła to okres proroczy, którego nie można logicznie oddzielić od 400 lat Abrama. Gdy nałoży się je na siebie, tworzą trzydziestoletni okres, po którym następuje czterysta lat. W tym miejscu będziemy kontynuować w następnym artykule.

"Proroctwa zapisane w Starym Testamencie są słowem Pana na dni ostateczne i wypełnią się tak pewnie, jak widzieliśmy spustoszenie San Francisco." List 154, 26 maja 1906.